

РЕШЕНИЕ

№ 6722

гр. София, 29.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 01.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **12562** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 4, ал. 1 и чл. 9б, вр. чл. 4, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси, вр. Глава деветнадесета от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

Делото е образувано по жалба от „БЪЛГАРИЯ ЕР МЕИНТЕНАНС“ ЕАД, против издадения от органи по приходите – служители на Дирекция „Общински приходи“, Отдел „Ревизии и събиране на вземания“, при Столична община, РЕВИЗИОНЕН АКТ № СФД21-РД77-46/09.06.2021 г., потвърден от кмета на същата община с Решение № СОА 21-РД28-42/25.11.2021 г.

Дружеството - жалбоподател, посредством упълномощен адвокат: поддържа жалбата и искането за отмяна на ревизионния акт; представя писмени доказателства, описани в молбата на л. 936 от делото (т.т. 7, 8, 9) и приложени в син класьор, обособен като приложение по делото; ангажира заключения на съдебно-счетоводна и съдебно – техническа експертиза; претендира възстановяване на разноските.

Ответникът – кмет на Столична община, посредством упълномощен юрисконсулт Ж. Д.: оспорва жалбата; представя писмени доказателства, описани в молба от 19.05.2022 г. (л. 1133) и обособени като приложение по делото, както и други писмени доказателства, изискани по инициатива на оспорващото дружество; оспорва заключението на съдебно-счетоводната експертиза; ангажира заключение на тройна счетоводна експертиза и показания на свидетел - М. Г. Й. - началник на Отдел „Районен инспекторат - С.“, Столична община; желае юрисконсулско възнаграждение и възразява за прекомерен размер на адвокатското; представена е

писмена защита.

Съдът допусна изготвяне на съдебно-счетоводна експертиза (л. 1174, том IV от делото), чието заключение бе оспорено от процесуалния представител на ответника, а с определение от 24.04.2023 г. допусна и комплексна, тройна счетоводна и техническа експертиза (л. 1332), чието заключение е прието без оспорване от страните.

Наличните писмени доказателства, вкл. заключенията на експертизите дават основание на Съда да приеме за установени следните факти и обстоятелства.

Ревизионното производство е образувано със Заповед, изх. № СФР20-РД01-137/31.12.2020 г. (л. 92) от компетентен орган по приходите, на длъжност „началник“ на Отдел „Ревизии и събиране на вземания“, Дирекция „Общински приходи“, връчена на 06.01.2021 г. Ревизията е за установяване на задължения по Закона за местните данъци и такси, както следва: данък върху недвижимите имоти, за периода 01.01.2015 г., до 31.12.2020 г.; такса за битови отпадъци, за периода 01.01.2015 г., до 31.12.2020 г. Изготвен е Ревизионен доклад № СФД21-ТД26-505/06.04.2021 г. (том III, л. 740), срещу който дружеството е подало възражение, прието за основателно. Коригирана е отчетната стойност на административна сграда с идентификатор 68134.709.506.38 и логистична база DHL, КПП DHL и административна сграда DHL, съгласно декларираната отчетна стойност. Корижирани са и начислените задължения за ТБО, за част от декларираните имоти, за които дружеството е възразило. Въз основа на доклада е издаден процесният РА № СФД21-РД77-46/09.06.2021 г., с който, в тежест на „България Ер меинтенанс“ ЕАД, за периодите от 01.01.2015 г., до 31.12.2020 г. са определени задължения и лихви за забавено плащане, в общ размер на главниците - 1 607 556, 99 лева (един милион, шестстотин и седем хиляди, петстотин петдесет и шест лева, и деветдесет и девет стотинки), от които: А/ за данък върху недвижими имоти - 1 242 098, 50 лева и лихви - 365 098, 84 лева; Б/ за такса битови отпадъци - 265, 04 лева и лихви - 94, 61 лева. Тези суми представляват само неплатените задължения за ДНИ и ТБО, като изрично са посочени в таблицата Раздел I сумите, които са платени преди издаването на РА. Задълженията са отразени в таблица № 1 от РА, Раздел I „Установяване“ (л. 719 от делото, том II). Задълженията са по отношение собствени на дружеството недвижими, нежилищни имоти, находящи се на територията на Столична община, Район „С.“, местност „Летищен комплекс“, а именно:

1. поземлен имот с идентификатор стар № 68134.709.470, нов 68134.709.506, с обща площ 1 743 кв. м., с предназначение „за карго, кетъринг, обслужване на самолети и инженерни системи, трафопост, паркинги“;
2. сграда (свободно стоящ склад хранилище) с идентификатор 68134.709.506.36, представляващ склад с разгъната застроена площ (РЗП) 253,98 кв. м., с предназначение за техническо обслужване на самолети-химически склад;
3. административна града с идентификатор 68134.709.506.38, с РЗП 14 859,97 кв. м. с предназначение за техническо обслужване на самолети- администрация;
4. Сгради с идентификатори 68134.709.495.2 и 68134.709.495.3, с РЗП 10 200,78 кв. м., състоящи се от Логистична база DHL, с РЗП 7 619,57 кв. м., КПП DHL с разгъната застроена площ 30 кв. м. и Административна сграда DHL с РЗП 2 551,21 кв. м.;
5. 80, 4291 % идеални части от имоти, с начин на ползване за второстепенна улица, с идентификатори: 68134.709.496, с обща площ 5 234 кв. м. ; 68134.709.497 с обща площ 2 437 кв. м.; 68134.709.498 с обща площ 210 кв. м.; 68134.709.498 с обща площ 163 кв. м.;

6. нов хангар 1 за поддръжка и ремонт на самолети и площадкови мрежи, с идентификатор 68134.709.506, с РЗП 7 393 кв. м., с предназначение за техническо обслужване на самолети;

7. енергиен блок и нови площадкови мрежи и съоръжения, с идентификатор 68134.709.506.37, с РЗП 92,43 кв. м., с предназначение за техническо обслужване на самолети;

8. земя и сгради: гаражни клетки 2 бр., съставляващи едноетажни постройки стоманобетонна конструкция, със застроена площ от 36 кв. м.; обемни клетки 2 броя, съставляващи едноетажни постройки, метална конструкция със ЗП 30 кв. м.; склад-барака, съставляваща масивна едноетажна сграда, със ЗП 219 кв. м.; сграда за строителна група, съставляваща масивна едноетажна сграда, със ЗП 332 кв. м.; масивна сграда „Х. Ер“, съставляваща масивна едноетажна сграда, със ЗП от 108 кв. м.; масивна сграда „Х. Ер“ химическа лаборатория, съставляваща едноетажна постройка - дървена конструкция, със ЗП 189 кв. м.; дървена барака П. 1 - учебен център, съставляваща едноетажна постройка, дървена конструкция, със ЗП от 149 кв. м.; дървена барака П. 2, съставляваща едноетажна постройка, дървена конструкция, със ЗП от 132 кв. м.; дървена барака П. 3, съставляваща едноетажна постройка, дървена конструкция, със ЗП от 132 кв. м.; метален навес „Х. Ер“, съставляващ покрита метална конструкция, със ЗП 360 кв. м.; КПП - 2 - паркинг изток, съставляващ едноетажна постройка, със ЗП 19 кв. м.; спомагателни помещения към Хангар 1, съставляващи масивна сграда със ЗП 1615 кв. м.; битова сграда АТБ, съставляваща масивна двуетажна сграда, със ЗП 464 кв. м.; склад КБО - кафене, съставляващ масивна сграда, със ЗП 110 кв. м.; стол АТБ, съставляващ масивна сграда със застроена площ 988 кв.м.; котелно АТБ, съставляващо масивна сграда, със ЗП 180 кв. м.; склад до котелно АТБ, съставляващ масивна двуетажна сграда, със застроена площ 742 кв.м.; хидрофорна станция АТБ - помпена станция за промишлена вода, съставляваща масивна едноетажна сграда, със ЗП 235 кв. м.; Хангар, състоящ се от хале за самолети, със ЗП 2350 кв. м. и спомагателни помещения: от изток - два етажа -16 стаи с РЗП 562 кв. м.; от запад - два етажа с работилница, санитарен възел и 17 стаи с РЗП 562 кв. м.; от юг - един етаж с РЗП 761 кв.м., състоящ се от три помещения - енергоблок, лаборатория, инструментална съблекалня, библиотека, склад, санитарен възел и седем стаи; едноетажна сграда, представляваща Профилакториум, състояща се от 14 стаи, със ЗП 400 кв. м.; едноетажна сграда, представляваща склад с метален навес, състояща се от две зали и две стаи, със застроена площ 840 кв. м.; сграда - хангар № 1А, означена в счетоводната инвентарна книга за сгради на „България Ер“ АД под № 2186, представляваща реконструирани и разширени, чрез допълващо застрояване административна сграда АТБ и навес технологична площадка, описани в доказателствения нотариален акт, нанесена под № 444 в цифровия кадастрален план на [населено място], с графично измерена площ от 2564 кв. м., а съгласно одобрени архитектурни инвестиционни проекти, със застроена площ от 2625 кв. м. и РЗП площ от 2685 кв.м.; сграда - хангар № 2, означена в счетоводната инвентарна книга за сгради на „България Ер“ АД под № 2184, нанесена под № 207 в цифровия кадастрален план на [населено място], с графично измерена площ 5 241 кв. м., а съгласно одобрени архитектурни инвестиционни проекти - със ЗП 5 272 кв. м. и РЗП 8184 кв. м.; сграда - хангар № 3, означена в счетоводната инвентарна книга под № 2185, нанесена под № 375 в цифровия кадастрален план на [населено място], със ЗП 10 710 кв. м. и РЗП 12 600 кв. м.;

9. УПИ XLVII-18 с идентификатор 68134.709.485, с обща площ 480 кв. м., с предназначение „за администрация, паркинги и обслужване“;
10. УПИ XLIX-18 с идентификатор 68134.709.487, с обща площ 749 кв. м., с предназначение „за администрация и обслужване“;
11. поземлен имот в УПИ LI-18, с идентификатор 68134.709.488, с обща площ 682 кв. м., с предназначение „за администрация, паркинги и обслужване“;
12. поземлен имот в УПИ LI-18, с идентификатор 68134.709.489, с обща площ 426 кв. м., с предназначение „за администрация, паркинги и обслужване“;
13. поземлен имот в УПИ LII-18, с идентификатор 68134.709.490, с обща площ 557 кв. м., с предназначение „за администрация, паркинги и обслужване“;
14. поземлен имот УПИ LIII-18, с идентификатор 68134.709.491, с обща площ 1 520 кв. м., с предназначение „за администрация, паркинги и обслужване“;
15. поземлен имот УПИ LIX-59, с идентификатор 68134.709.59, с обща площ 4 002 кв. м., с предназначение „за карго, кетъринг, обслужване на самолети и инженерни системи, трафопост и паркинги“;
16. поземлен имот УПИ XUII-18, с идентификатор 68134.709.481, с обща площ 4 538 кв. м., с предназначение „за кетъринг, обслужване на самолети и инженерни системи“;
17. поземлен имот УПИ XLV-18, с идентификатор 68134.709.483, с обща площ 3 488 кв. м., с предназначение „за карго, обслужване на самолети и паркинги“;
18. поземлен имот УПИ XLIV-18, с идентификатор 68134.709.482, находящ се в [населено място], район „С.“, местност „Летищен комплекс“, с обща площ 2 555 кв. м., с предназначение „за карго, обслужване на самолети и паркинги“;
19. поземлен имот УПИ XLVI-18, с идентификатор 68134.709.484, с обща площ 4 405 кв. м., с предназначение „за карго, администрация, обслужване и паркинг“;
20. поземлен имот УПИ XLVIII-18, с идентификатор 68134.709.486, с обща площ 9 286 кв. м., с предназначение „за карго, администрация, обслужване и паркинг“;
21. поземлен имот УПИ LV-18, с идентификатор 68134.709.506, с обща площ 65 665 кв. м., с предназначение „за карго, кетъринг, обслужване на самолети и инженерни системи, трафопост, паркинги“ и сграда - нов КПП с РЗП 200 кв. м.;
22. поземлен имот с идентификатор 68134.709.494, с обща площ 15 835 кв. м., с предназначение „за карго, кетъринг, обслужване на самолети и инженерни системи, трафопост, паркинги“; поземлен имот с идентификатор 68134.709.495, с обща площ 12 837 кв. м. с предназначение „за карго, кетъринг, обслужване на самолети и инженерни системи, трафопост, паркинги“;
23. поземлен имот с идентификатор 68134.709.495, с обща площ 12 837 кв. м., с предназначение „за карго, кетъринг, обслужване на самолети и инженерни системи, трафопост, паркинги“.

Правото на собственост на дружеството върху описаните имоти не се оспорва, с оглед на което то е задължено лице, съответно по смисъла на чл. 11, ал. 1 и чл. 64, ал. 1 ЗМДТ. Не е спорно също, че конкретното предназначение и фактическото използване на ревизираните имоти е за: карго, кетъринг, техническо обслужване на самолети, паркинги, работилници за поддръжка и ремонт, складове, административни сгради. Дружеството – жалбоподател е уведомило, че част от имотите са отдадени под наем на други дружества, специализирани в обслужването, техническата поддръжка и ремонта на самолети.

С ревизионния акт, с оглед представените счетоводни данни и след сравняване (чл. 21,

ал. 1 ЗМДТ) с данъчните оценки на имотите ревизиращите органи по приходите приели да обложат дружеството с ДНИ, върху отчетните стойности на същите. Задълженията за ТБО са определени на основание чл. 64, вр. чл. 11 ЗМДТ, с цитиране на следните решения на Столичния общински съвет, №№: 52/30.12.2019 г., за 2020 г., 857/20.12.2018 г. за 2019 г., 793/ 21.12.2017 г. за 2018 г., 816/22.12.2016 г. за 2017 г., 62/17.12.2015 г. за 2016 г. и 867/29.12.2014 г. за 2015 г. Прието, е че: процесните имоти попадат в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване на битови отпадъци, съгласно заповедите издадени от кмета на СО, на основание чл. 63, ал. 2 ЗМДТ, за определяне на границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване за съответните райони, в които се намират имотите - собственост на ревизираното лице.

С ревизионния доклад и с акта е признато, че „България ер меинтенанс“ ЕАД е упражнило правото си по чл. 23, ал. 1 от Наредба за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община (НОАМТЦУПСО), да подаде декларация, обр. № 1 за определяне на ТБО за нежилищни имоти на предприятията, попадащи в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване, по реда на чл. 22, т. 1 от същата наредба, т.е. – „ според количеството на битовите отпадъци, съобразно вида и броя на съдовете за съхраняването им и честотата на сметоизвозване“.

Дружеството – жалбоподател оспорва установените с РА задължения, както досежно основанийето, така и относно размера им. Конкретно се счита и се твърди, че:

1. по отношение данъчен период 2015 г. ревизионното производство е образувано 5 години след изтичане на годината, в която е подадена декларация, т.е. – на лице е хипотезата на чл. 109, ал. 1 ДОПК;
2. с ревизионния акт са определени задължения за ДНИ, за всички, собствени на дружеството недвижими имоти, за които към момента на придобиването им и при деклариране с декларация по чл. 14, ал. 1 ЗМДТ (редакцията до 1.01.2019 г.) е претендирано освобождаване от данък, на основание чл. 24, ал. 1, т. 13 ЗМДТ, съответно – съществува такова основание; подаването на декларациите в законовоустановените срокове е признато с РА и не е спорно; след подаване на декларациите компетентните органи от Отдел „С.“, при дирекция „Общински приходи“ не са определили ДНИ за декларираните имоти, доказателство за което е фактът, че липсват уведомления (съобщения) по чл. 19, ал. 1 ЗМДТ за дължим данък; за първи път ДНИ е определен с процесния ревизионен акт; за нежилищен имот – земя, с идентификационен номер 68134.709.470 и обща площ 1743 кв. м. са определени задължения за ДНИ и ТБО, за периода 01.05.2017 г., до 31.12.2018 г., но имотът е закупен, с цел реализиране на съвместен инвестиционен проект „У. У. Екстеншън: Разширение на база за поддръжка и ремонт на самолети, Летище София „Услуги по ремонт и поддръжка на въздухоплатателни и космически средства“ и е част от имот УПИ LV-14, кв. 2, с партиден № 7221 F96150, като никога не е бил предмет на отдаване под наем и се ползва за експлоатационните нужди на обществения транспорт; определени са задължения и за нежилищен имот - земя (за периода от 01.07.2018 г., до 31.12.2020 г.), за притежаваните от дружеството 4 броя второстепенни улици, придобити по силата на Договор от 29.06.2018 г. за доброволна делба с Държавата, но улиците нямат характер на недвижим имот, по смисъла на чл. 10, ал.1 и чл. 11 ЗМДТ, не са обекти на облагане, съгласно чл. 10, ал. 2 с.з., следователно дружеството няма качеството на данъчнозадължено лице и такова за

ТБО; съображението на ревизиращите, че дружеството отдава под наем собствените си недвижими имоти за техническо обслужване на самолети и по този начин имотите се използват косвено, а не непосредствено (см. чл. 24, ал. 1, т. 13 ЗМДТ) за експлоатационните нужди на обществения транспорт се отнася само за два конкретни имота, описани съответно в т. 2, т. 3, т. 6, т.7 и т. 21; т. 4 и т. 23 от РА, а не за всички имоти, за които е определен данък; с РА не е установено, кои точно имоти са отдадени под наем, на кой наемател, от кога и за какви дейности са ползвани;

3. незаконосъобразно са определени и задълженията за периода от 01.10.2016 г., до 31.12.2020 г. за нежилищен имот - земя и сгради, - представляващи имот УПИ LV -18, с обща площ 65 665 кв. м. с предназначение „за карго, кетеринг, обслужване на самолети и инженерни системи, трафопост, паркинг” и сграда „нов КПП”; за сградата е издадено Разрешение за ползване № СТ-05-1907/29.12.2016 г., в което е посочено и предназначението; ревизиращите незаконосъобразно увеличават отчетната стойност на този имот – земята, с отчетната стойност на съоръженията – улична канализация, в размер на 484 136, 37 лева, което не е декларирано с декларация по чл. 14 ЗМДТ и с отчетната стойност на съоръжението „паркинг“, в размер на 256 254, 35 лева, защото тези две съоръжения нямат характер на недвижим имот, по смисъла на чл. 10, ал.1 и чл. 11 ЗМДТ;

4. незаконосъобразно са определени и задълженията за ДНИ и ТБО, за периода от 01.10.2016 г., до 31.12.2020 г., за недвижим имот - земя, УПИ LVIII - 18 с идентификатор 68134.709.495, с предназначение „за карго, кетъринг, обслужване на самолети и инженерни системи, трафопост, паркинги”. Понеже незаконосъобразно е увеличена отчетната стойност на земята, с отчетната стойност на актива ”Маневрираща зона за тежък трафик”, с 1 438 889, 40 лв., тъй като по своето естество този актив представлява асфалтово-бетонна площадка и не може да бъде квалифициран като самостоятелен недвижим имот, по смисъла на чл. 10, ал.1 и чл.11 ЗМДТ; поради естеството на това съоръжение и срока на неговата годност е недопустимо в счетоводно отношение със стойността му да се увеличава отчетната стойност на земята

5. Относно ТБО: при установяване размера на внесените и подлежащи на внасяне ТБО ревизиращите са приложили реда по чл. 67, ал. 2 ЗМДТ и ТБО е определена пропорционално, върху отчетната стойност на нежилищните имоти, но тази разпоредба се прилага, когато не може обективно да се установи количеството на битовите отпадъци по реда на ал. 1; водещото правило по ЗМДТ е ТБО да се определя според количеството на генерираните битовите отпадъци и по изключение - според отчетната стойност; липсват доказателства за обективната невъзможност да се определи реалното количество генерирани отпадъци, което да води определянето на ТБО пропорционално, по реда на чл. 67, ал. 2 ЗМДТ, върху отчетната стойност на имотите; при избирането на този подход ревизиращите не са отчели, че трябва да се съобрази и изискването, да не е на лице прекомерност на размера на таксата, спрямо дела на генерираните от дружеството отпадъци от съответните недвижими имоти; определена е ТБО за недвижими имоти, които не могат да генерират отпадъци; при определяне на ТБО не е съобразено разграничението за установяването ѝ по общия ред на чл.

62 ЗМДТ, т.е. за трите вида услуги, предвидени като задължителни в тази разпоредба и специалния ред за установяването ѝ, в случаите когато има подадена декларация по чл. 23, ал.1, чл. 24, ал. 1 и чл. 27, ал. 2 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община;

б. ответникът не доказва предоставянето на твърдените контейнери, тъй като не представя протоколи за предоставени на дружеството съдове за ползване; практически е невъзможно 12 или 13 контейнера да се намират на един административен адрес, тъй като няма такава фактическа възможност; приложените към РА (стр. 185) 41 броя констативни протоколи от 2017 г. до 2020 г. за извършени насрещни проверки от специалист на Столичния инспекторат не посочват конкретно място, където са били разположени контейнерите, кога са разположени и от кого; услугите по чл. 62 ЗМДТ в трите компонента не са извършвани за ревизираните периоди; в мотивите на РА не се сочи, по какъв начин са извършвани от Общината трите вида услуги, както и от кого са извършени; не е установено от ревизиращите, как са документирани тези услуги, с какви актове, в това число и не са посочени извършените и начислени разходи, респ. изплатени от бюджета за ревизираните периоди; това не сторено и в мотивите на потвърдителното решение на Кмета.

С представената от адвоката писмена защита за първи път се твърди още, че процесният РА е нищожен, защото: Заповед № СОА20 - РД09-1072/15.01.2020 г. на Кмета на Столична [община] (л. 95), за определяне служители от Дирекция „Общински приходи“, които „да извършват производства по установяване, обезпечаване, събиране и контрол на местни данъци и местни такси по реда на ДОПК била отменена „по време на ревизията“ със Заповед № СОА20 - РД09-1362/14.02.2020 г., издадена от Ал. А., която пък била упълномощена със Заповед № СОА20-РД15- 1941/13.02.2020 г. от кмета Ф. да я замества; Заповед № СОА20 - РД09-1362/14.02.2020 г., подписана от А. обаче е нищожна и това обстоятелство било прогласено от съдебни състави на Административен съд София – град, за което са цитирани номера на конкретни дела, като е уточнено, че съдебните решения са обжалвани пред ВАС и не са влезли в сила. С писмената защита (не и в съдебното заседание) се оспорва от жалбоподателя и част от заключението на тройната експертиза, в частта относно заключението, че неоцветените в синьо имоти (обстоятелство, за което ще стане дума по – долу) не се използват за непосредствени нужди на обществения транспорт.

Становището на ответника, изразено в Решение № СОА 21-РД28-42/25.11.2021 г., заявявано в хода на съдебното производство от упълномощения юриконсулт и обобщено с представената писмена защита, е за законосъобразност и правилност на ревизионния акт, като се приема, че: „имотите, в които се осъществява поддръжка, ремонт и складиране (халета, работилници, складови бази, предназначени за поддръжка, ремонт и складиране), както и сградите използвани от администрациите при изпълнение

на дейностите, свързани с поддържането, ремонта и складирането и които се използват за поддържане и ремонт на превозни средства, осъществяващи обществен транспорт, не следва да бъдат освободени от ДНИ, на основание чл. 24, ал. 1, т. 13 ЗМД, защото „не се използват непосредствено за експлоатационни нужди на обществения транспорт, доколкото без тези сгради общественият транспорт би могъл да функционира“; дружеството не попада в хипотезите на чл. 71 ЗМДТ; жалбоподателят е подавал декларации по чл. 23 и молби по чл. 24, ал. 1 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община, като с декларациите по чл. 23 за всяка процесна година е декларирал, че ще използва по един брой съд за отпадъци, с вместимост 1 100 литра и с кратност на извозване един път седмично, но от свидетелските показания и от GPS - справките се установява, че са се извозвани 10 броя контейнера, по 7 пъти седмично, т.е. – ползвани са по 70 контейнера на седмица.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ – ГРАД, в резултат на извършената проверка за законосъобразност, след анализ на приетите доказателства и на доводите на страните, излага следните правни мотиви по съществуващото на спора.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество. За установяването и обжалването на местни данъци по чл. 1, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси, вкл. данъка върху недвижимите имоти, както и относно публични общински вземания от местна такса за битови отпадъци, считано от 01.01.2011 г. (ДВ, брой 98/2010 г.) е приложим редът по ДОПК, предвид разпоредбите на чл. 4, ал.ал. 1-5, вр. чл. 9б от същия закон. Оспореният ревизионен акт е издаден именно по този ред.

I. Относно възраженията за нищожност на ревизионния акт и за несвоевременно включване на 2015 г. в обхвата на ревизията.

Доколкото настоящият съдебен състав е задължен (арг. чл. 168, ал. 1, ал. 2 АПК, вр. § 2 ДР ДОПК) да провери служебно и изцяло законосъобразността на ревизионния акт, приема, че РА № СФД21-РД77-46/09.06.2021 г. не е нищожен, само поради това, че се твърди Заповед № СОА20 - РД09-1362/14.02.2020 г., издадена от Ал. А., упълномощена със Заповед № СОА20-РД15-1941/13.02.2020 г. от кмета Ф. да я замества е нищожна, по аргументите, изложени в цитираните от адвоката на жалбоподателя конкретни решения на АССГ. Настоящият съдебен състав не споделя мотивите, че Заповед № СОА20 - РД09-1362/14.02.2020 г. на Ал. А. е издадена от материално некомпетентен административен орган, понеже не било на лице отсъствие/обективна невъзможност на титуляра - кмет да изпълнява функциите на кмет, на дата 14.02.2020 г. С Решение № 5868/14.05.2024 г., по адм. дело № 11724/2023 г. на ВАС е отменено Решение № 6159/19.10.2023 г. на АССГ, по адм. дело № 10528/2022 г. (едно от делата, цитирани в писмената защита на адвокат М.). Според касационния съдебен състав неправилно и в противоречие с доказателствата по делото съдът (АССГ) е приел, че не е доказано отсъствието

на кмета на Столична община, довело до обективна невъзможност на 14.02.2020 г. (когато е издадена Заповед № СОА20 - РД09-1362/14.02.2020 г. от Ал. А.) да изпълнява функциите си. Настоящият съдебен състав се съобразява с касационното съдебно решение, след като се запозна с мотивите му, както и с тези на касираното решение. Освен това въпросната Заповед № СОА20 - РД09-1362/14.02.2020 г. на Ал. А., упълномощена да замества временно кмета не е издадена „по време“ на процесната ревизия, както твърди адвокатът, защото процесната ЗВР, изх. № СФР20-РД01-137 (л. 92) е издадена на 31.12.2020 г., т.е. – повече от десет месеца след 14.02.2020 г.

Неоснователно е и жалбоподателското възражение, че по отношение включената в обхвата на ревизията 2015 г. е изтекъл 5-годишният преклузивен срок по чл. 109 ДОПК.

Според разпоредбата на чл. 109, ал. 1 ДОПК, която следва да бъде тълкувана във връзка с чл. 108, ал. 1 с.з., *„не се образува производство за установяване на задължения за данъци по този кодекс, когато са изтекли 5 години от изтичането на годината, в която е подадена декларация или е следвало да бъде подадена декларация, или от изтичането на годината, в която са постъпили данни, получени от трети лица и организации, в случаите, когато по този закон не е предвидено подаването на декларация“*. Относно задълженията за ДНИ и ТБО не се подават декларации за всеки период (ежегодно или помесечно), а еднократно, когато се придобие недвижим имот. Установява се от съдържането на ревизионния акт (л.л. 605- 608 от делото, том II), че за 2015 г. определеният ДНИ за земята е 53 473, 62 лева, а за сградите (25 на брой, посочени в таблицата на л.л. 608, 609) е в размер на 116 465, 20 лева или общо земя и сгради – 169 938, 82 лева. С жалбата и с писмената защита адвокатът на дружеството – жалбоподател не се е ангажирал да твърди, от коя дата тече 5-годишният срок по чл. 109, ал. 1, предл. първо ДОПК. От РД (л. 792 от делото, том III) се установява, че първата по време декларация по чл. 14 ЗМДТ (редакцията ДБ, бр. 108/2010 г.) е подадена на 12.01.2015 г. По правилото на чл. 109, ал. 1 ДОПК, считано от 01.01.2016 г. 5-годишният срок е изтекъл на 31.12.2020 г. ЗВР, изх. № СФР20-РД01-137 е издадена на 31.12.2020 г. и е връчена на 06.01.2021 г. Неправилно се счита от адвоката, че текстът на чл. 114, ал. 1, изр. първо ДОПК (*„срокът за извършване на ревизията е до три месеца и започва да тече от датата на връчването на заповедта за възлагане*) има отношение и към определянето на 5-годишния срок по чл. 109, ал. 1 ДОПК. На практика и по същество административното *„производство за установяване на задължения за данъци“*, по смисъла на чл. 109, ал. 1 ДОПК следва да се счита за образувано на 31.12.2020 г. – датата, на която е издадена ЗВР, изх. № СФР20-РД01-137/31.12.2020 г. Разпоредбата на чл. 114, ал. 1, изр. първо ДОПК касае само срока, в който ревизионното производство следва да бъде извършено, в случай, че не бъде продължен този срок, на основание ал. 2 или ал. 4. С други думи процесната ревизия, що се касае за данъчен период 2015 г. е била иницирирана с издадена в последния ден на 5-годишния срок по

чл. 109, ал. 1 ДОПК заповед за възлагане. Връчването заповедта на данъчнозадълженото лице не е елемент от фактическия състав на чл. 112, ал. 1 ДОПК. От друга страна неправилно ответникът, излагайки мотивите си по това възражение се позовава на разпоредби от чл. 171 ДОПК, които не са относими за случая. Систематичното място на чл. 171 ДОПК, с наименование „Давност“ е в Дял четвърти „Събиране на публични вземания“, Глава двадесета „Основни положения“ и разпоредбите му се отнасят само до давностните срокове, преди изтичането на които може да бъде насочено принудително изпълнение върху установени по основание и размер с влязъл в сила акт общински или държавни публични вземания (арг. чл. 165 ДОПК).

II. Относно определените с РА задължения за ДНИ.

Разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗМДТ (в редакцията – ДВ, бр. 61/2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) постановява, че *„с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и поземлени имоти в строителните граници на населените места и селищните образувания, както и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон“*. От друга страна нормата на чл. 24, ал. 1, т. 13 ЗМДТ изрично регламентира, че от данъка по чл. 10, ал. 1 с.з. се освобождават *„имотите, използвани непосредствено за експлоатационни нужди на обществения транспорт“*.

С ревизионния акт, като е отчетено, че „България ер меинтенанс“ ЕАД е предявило, чрез подаване на декларации по чл. 14, ал. 1 ЗМДТ искане за освобождаване от ДНИ на имотите, на основание чл. 24, ал. 1, т. 13 с.з. издателите на ревизионния акт приели, че освобождаването е било извършено „неправомерно“. Това становище, възприето и от решаващия административен орган се основа на тълкуване, на понятието *„непосредствено за експлоатационни нужди на обществения транспорт“* - РА, л. 549 от делото). Според тях: *„имотите, ползвани за техническо обслужване на самолети, карго обслужване, администрация, паркинг, , съхранение на резервни части и приспособления, ремонт и други не попадат в обхвата на чл. 24, ал. 1, т. 13 ЗМДТ, доколкото поддържането, ремонта и складирането включват полагането на системни грижи за осигуряване на целогодишна нормална експлоатация на превозните средства, както и отстраняването на неизправности при функционирането им, т.е. – използват се косвено, а не непосредствено за експлоатационните нужди на обществения транспорт“*. Като имоти, използвани непосредствено за експлоатационните нужди на обществения транспорт ревизиращите са определили само тези, без които самолетният транспорт не може да функционира нормално, а именно - обекти, които са част от територията на летището и без които не е възможно да бъдат обслужвани пътници.

Предвид горното спорът между страните е относно: прилагането на чл. 24, ал.

1, т. 13 ЗМДТ за процесните недвижими имоти, предназначени за: карго, кетъринг, техническо обслужване на самолети, паркинги, работилници за поддръжка и ремонт, складове, административни сгради; облагането и на имота по т. 5 по – горе (80, 4291 % идеални части от имоти, с начин на ползване за второстепенна улица, с идентификатори: 68134.709.496, с обща площ 5 234 кв. м. ; 68134.709.497 с обща площ 2 437 кв. м.; 68134.709.498 с обща площ 210 кв. м.; 68134.709.498 с обща площ 163 кв. м.), за който жалбоподателят счита, че не дължи ДНИ, предвид чл. 10, ал. 2 ЗМДТ.

Спорът за приложението на чл. 24, ал. 1, т. 13 ЗМДТ е съсредоточен върху значението на употребената в текста дума „непосредствено“, т.е. – дали споменатите сгради непосредствено обслужват експлоатационните нужди на обществения транспорт.

Вещите лица, изготвили заключението на комплексната експертиза са разграничили процесните имоти на следните групи: А/ терени и застроени върху тях сгради, ползвани от „България ЕР меинтенанс“ ЕАД; Б/ терени, застроени върху тях сгради и съоръжения, отдадени под наем от „България ЕР Меинтенанс“ ЕАД; В/ терени, собственост на „България ер меинтенанс“ ЕАД, със застроени сгради чужда собственост; Г/ терени, представляващи вътрешни улици; Д/ съоръжения, изградени в [улица], предназначени за обслужване на различни по дейност търговски дружества.

В Закона за движението по пътищата понятието „обществен превоз“ е дефинирано с § 6, т. 29 ДР като *„превоз, извършван за чужда сметка или срещу заплащане или икономическа облага, който се извършва с моторно превозно средство“*. В същия смисъл е и определението, дадено с § 1, т. 7 ДР на Закона за пътищата. Следва да бъде прието, че понятията „транспорт“ и „превоз“ са синонимни, понеже, според тълкования речник на Института за български език, при БАН: превоз *„е дейност за пренасяне, прекарване на пътници, товари и под. от едно място на друго, обикн. чрез път но или въздушно транспортно средство“*, а транспортът е *„превоз на стоки, хора и др. от едно място на друго (транспорт на храни, въздушен транспорт, воден транспорт, автомобилен транспорт“*. Прилагателното „експлоатационни“ (нужди) означава такива, свързани с необходимостта от поддръжане в годно за ползване състояние на техническите средства, посредством които се осъществява общественият транспорт. „Гражданско въздухоплаване“, по определението на чл. 3, ал. 1, т. 1 от Закона за гражданското въздухоплаване е *„всяко въздухоплаване, извършвано с гражданско въздухоплавателно средство и предназначено за превоз на пътници, багажи, товари и поща по въздуха“*. За да бъде ползвано въздухоплавателно средство са необходими: преглед, регистрация и удостоверяване на летателната му годност (арг. чл. 19, ал. 1 ЗГВ). Техническото обслужване на въздухоплавателни средства е лицензионна дейност (чл. 25, ал. 1 с.з), а дейностите по наземно обслужване на гражданско летище, които подлежат на лицензиране са изброени в чл. 43д, ал. 3 ЗГВ: наземно администриране и надзор; обслужване на пътници; обработка на

багажи; обработка на товари и поща; перонно обслужване на въздухоплавателни средства; обслужване на въздухоплавателни средства; обслужване на въздухоплавателни средства с горива и масла; техническо обслужване на въздухоплавателни средства; полетни операции и администриране на екипажите; наземен транспорт; обслужване на бордния бюфет. От това следва, че под „непосредствените експлоатационни нужди на обществени транспорт“ (см. чл. 24, ал. 1, т. 13 ЗМДТ) следва да се разбира и въздушният транспорт, свързан с превоз на пътници, багажи, товари и поща, и конкретно – изброените в ал. 3 на чл. 43д ЗГВ дейности. Съдът приема, че привилегията по чл. 24, ал. 1, т. 13 ЗМДТ се отнася, както до дейностите, пряко свързани с превоз на пътници и товари (кацане, излитане и движение на въздухоплавателни средства), така и до техническото обслужване на въздухоплавателните средства и обслужване на пътници, и товари.

Относно имота по т. V от РА (л. 581 от делото), с начин на ползване „за второстепенни улици“, за който също е начислен ДНИ Съдът (приемайки и становището на вещите лица) счита, че попада в хипотезата на чл. 10, ал. 2 ЗМДТ и не подлежи на облагане с местен данък, понеже е зает (представлява) второстепенна улица, със свободен достъп за ползване. Нормата на чл. 10, ал. 2, изр. първо ЗМДТ разпорежда, че „не се облагат с данък поземлените имоти, заети от улици, пътища от републиканската и общинската пътни мрежи и железопътната мрежа, до ограничителните строителни линии“. За освобождаване от облагане не е необходимо улицата да е част от републиканската и/или общинска пътна мрежа.

В унисон с горните мотиви за приложимост на чл. 24, ал. 1, т. 13 ЗМДТ е заключението на комплексната съдебно-техническа и счетоводна експертиза – отговори на въпроси от № 1, до № 5, вкл., касаещи процесните имоти, използвани от „Луфтханза Техник София“ ООД, „Ди Ейч Ел Експрес България“ ЕООД и подробно индивидуализирани от експертите. Вещите лица категорично сочат, че: конкретните имоти (застроени сгради, хангари и пр.) „са непосредствено свързани с процеса на функциониране на обществения транспорт, без които той не би могъл да се осъществява/да функционира, вкл. във връзка с предмета на дейност на „Ди Ейч Ел Експрес България“ ЕООД и с техническото обслужване (базово и линейно техническо обслужване, поддръжка и прегледи на постоянна летателна годност), на въздухоплавателните средства, на „Луфтханза Техник София“ ООД; посочените дейности по техническо обслужване на въздухоплавателни средства не може да се осъществяват в зони, извън летищни комплекси; въздухоплавателно средство тип самолет се нуждае от писта за кацане, аеронавигационно обслужване и специализирани помещения за ремонт на точно такъв тип транспортни средства; при извършен оглед на процесните хангари се установява, че са оборудвани със съоръжения за ремонт на въздухоплавателни средства, не по-големи от Airbus A 320. Конкретно за терминала, ползван от „Ди Ейч Ел Експрес България“ ЕООД, с идентификатор

68134.709.495 по КККР (в т.ч. застроените сгради: административна сграда DHL, логистична база и подземен паркинг DHL и КПП DHL) експертната същност твърди, че: се използва непосредствено за експлоатационни нужди на обществения транспорт; площите не се използват за складиране, а за транзитно преминаване от един вид транспорт (въздушен), към друг вид транспорт (автомобилен) и обратното; функционалната му определеност на терминал изисква да бъде изграден до летищен терминал (да имат обща граница), като се спазват строги изисквания за сигурност при предаването на пратките. По молба от пълномощника на ответника Съдът, в съдебно заседание на 01.04.2024 г. (протокол на л. 1285, том V) изслуша отново вещото лице В. Г., който представи в обобщение и за „онагледяване“ Приложение № 3 (л.л. 1712-1717 от делото). В него, със син цвят в таблицата е оцветено описанието на имотите, за които вещите лица са приели да са използвани непосредствено за нуждите на обществения транспорт. Съответно, за немаркираните със син фон описания на имоти е прието обратното.

А/ Съдът се съобразява със заключението на комплексната експертиза, както в техническата, така и в счетоводната ѝ част, относно имотите, чието описание е оцветено в Приложение № 3 (л.л. 1712-1717 от делото) **със син фон**, а именно: т.т. III (РА – л. 564 от делото; IV (РА – л. 572); V (РА – л. 581); VI (РА – л. 586); VIII, т.т. 23, 24, 25 (РА – л. 599); XXI (РА – л. 693); XXIII (РА – л. 712). Предвид експертното заключение, в частите, споделени от Съда и с оглед мотивите, че за конкретно изброените по – горе в решението имоти е приложима привилегията по чл. 24, ал. 1, т. 13 ЗМДТ Съдът приема, че РА № СФД21-РД77-46/09.06.2021 г. подлежи на отмяна, като незаконосъобразен (неправилен), в частите, относно оцветените в Приложение № 3 (л.л. 1260-1281) към съдебната комплексна експертиза със син фон описания на имотите, използвани непосредствено за нуждите на обществения транспорт. Данъкът върху недвижимите имоти (земя и сгради) за тези имоти е определен неоснователно, понеже за същите е на лице основанието по чл. 24, ал. 1, т. 13 ЗМДТ. В тези части с РА № СФД21-РД77-46/09.06.2021 г. незаконосъобразно са начислени задължения за ДНИ (**земя и сгради**), чиито **общ размер, заедно с лихвите** е 1 482 961, 75 лева (един милион, четиристотин и осемдесет и две хиляди, деветстотин и шестдесет и един лева, и 75 ст. Този размер Съдът изчислява съобразно съдържащите се в ревизионния акт таблици, в които за всеки един от ревизираните данъчни периоди са посочени размерите на ДНИ (земя и сгради), както и начислените лихви върху съответните суми.

Б/ Немаркираните със син фон описания на имоти, за които не е прието от вещите лица да се ползват непосредствено за нуждите на обществения транспорт са тези, означени в таблицата на л. 1712 и л.л. 1714, 1715, 1716, 1717, съответно с №№: I РА – л. 552 от делото); II РА – л. 556); VII (РА – л. 593); VIII (с изкл. на VIII, т.т.23, 24, 25 – олекотен хангар, хангар 2 и хангар 3, отдадени под наем на „Л. техник София“ – РА – л. 599); от IX до XX, вкл. (РА, л.л. 619-688, вкл.); XXI.3 (склад – РА, л. 693) и XXII (РА – л. 704).

Каза се по – горе, че за първи път с писмената защита, след като в съдебно заседание не оспори заключението на тройната комплексна експертиза адвокат М. възразява срещу становището на вещите лица за имотите, описанието на които не е оцветен със син фон. Счита, че те също следва да бъдат освободени от облагане с ДНИ, на основание чл. 24, ал. 1, т. 13 ЗМДТ и Съдът споделя това становище.

Съдът приема, че основанието на чл. 24, ал. 1, т. 13 ЗМДТ е валидно и за следните, посочени в приложение № 3 имоти, описанието на които не е оцветено в син фон, а именно №№: I (РА – л. 552 от делото; II (РА – л. 556); VII (РА – л. 593); VIII (РА – л. 599); XI (РА – л. 633), XII (РА – л. 638); XIII (РА – л. 643); XVIII (РА – л. 674), XIX (РА – л. 681), XX-РА – л. 688. За тези имоти ревизионния акт също подлежи на отмяна. Причината за това становище Съдът обосновава с вече изложените по – горе мотиви, относно тълкуването и приложението на чл. 24, ал. 1, т. 13 ЗМДТ, както и с това, че: имотите, предназначени за карго, кетъринг, обслужване на самолети и инженерни системи, склад за химикали (т.т. I, II от Приложение № 3), сграда за енергиен блок, хангари, складове, бараки, ремонт на гуми и склад резервни части за самолети, и пр. също пряко и/или косвено са свързани с техническото обслужване на въздухоплавателни средства, като: наземно администриране и надзор; обслужване на пътници; обработка на багажи; обработка на товари и поща; перонно обслужване; обслужване на въздухоплавателни средства с горива и масла; техническо обслужване на въздухоплавателни средства; полетни операции и администриране на екипажите; наземен транспорт; обслужване на бордния бюфет. Следователно и тези имоти обслужват „непосредствените експлоатационни нужди на обществения транспорт“ (см. чл. 24, ал. 1, т. 13 ЗМДТ), като цяло – комплексно и в съвкупност. За да приемат обратното вещите лица не са изложили в заключението си конкретни съображения, а само констатации, че (напр.): собствеността е прекратена; сградата е в охраняемата зона, без право на свободен достъп. В ревизионния акт и в РД също липсват нарочни констатации и мотиви, по отношение на всеки един от отделните имоти, вкл. тези, описанието на които не е оцветено в син фон. Ревизиращите органи, издали РА, въпреки възражението срещу РД не са изследвали (обсъждали) предназначението на конкретните имоти по отделно, а са изложили обобщаващи за всички имоти мотиви, които са доразвити в решението на кмета на СО. Предназначението на имотите е определено по реда на Закона за устройство на територията, а естеството на извършваните в имотите дейности, упоменати по – горе също ги определя като имоти, непосредствено използвани за експлоатационните нужди на самолетния транспорт. Понятието за непосредственост не следва да бъде тълкувано стеснително, макар да се касае за данъчноправни норми. Сграда, предназначена за енергиен блок, хангарите, складовете, бараките, помещенията за ремонт на гуми и склад за резервни части за самолети не съществуват сами за себе си и биха били безполезни, ако също също пряко и/или косвено не обслужваха

въздухоплавателните средства в техническо отношение. Дефицитът на мотиви в РА, относно предназначението на всеки имот по отделно не може да бъде преодолян със заключението на комплексната експертиза.

Конкретно за имота по т. XX от РА (л. 689 от делото), с идентификатор 68134.709.486 (за карго, администрация, обслужване и паркинги) вещите лица сочат, че „собствеността е прекратена през 2017 г.“. В РА (л. 689 от делото) е упоменато следното (цитат): на 19.07.2017 г. ... СД на „Бългериан еъррейз груп“ ЕАД, в качеството на едноличен собственик на капитала на преобразуващото се дружество „България ер меинтетанс“ ЕАД и на едноличен собственик на приемащото дружество „Рест енд флай“ ЕООД преобразува „България ер меинтетанс“ ЕАД, чрез преминаване на следното имущество: 80 4291 % ид. ч. от поземлен имот с идентификатор 68134.709.486, ведно с построената сграда...“. Поради това с РА е определено задължение за ДНИ, за 2016 г. и до 31.08.2017 г.

В обобщение по б. „Б“: относно имотите, **описанието на които не е оцветено в син фон** (т. II, б. „Б“ по – горе от настоящото решение) Съдът приема, че с РА № СФД21-РД77-46/09.06.2021 г. незаконосъобразно е начислено задължение за ДНИ (земя и сгради), като актът подлежи на отмяна и в тази част, за сумата от общо 35 977, 99 лв. (тридесет и пет хиляди, деветстотин и седемдесет и осем лева).

В/ Имоти, за които, според Съда не е приложимо изключението по чл. 24, ал. 1, т. 13 ЗМДТ, следователно за тях ревизионният акт следва да бъде потвърден.

Съдът, като се доверява на заключението на комплексната експертиза приема и следното: имот с идентификатор 68134.709.59, с площ от 4 002 кв.м. (т. XV от РА – л. 653 от делото) представлява празен терен, ползван понастоящем за паркиране, макар да е с предназначение за „карго, обслужване на самолети“ и пр. За този имот не е приложимо изключението по чл. 24, ал. 1, т. 13 ЗМДТ. **Същият извод е валиден и за:** имота по т. XIV (РА – л. 648); имота по т. XVI от РА (л. 660 от делото) - с идентификатор 68134.709.481, с обща площ 4 538 кв. м. и предназначение „за кетъринг, обслужване на самолети и инженерни системи“ (сградата не се използва); имота по т. XVII от РА (л. 667 от делото); имота по т. XXII от РА (л. 704 от делото) – построени сгради, несобствени на „България ер меинтетанс“ ЕАД; зона за охрана, извън охраняемата зона на Летище София – запустели терени. В тази част, за имотите по т.т. XIV; XV; XVI; XVII и XXII Ревизионен акт № СФД21-РД77-46/09.06.2021 г. следва да бъде потвърден, за сумата от общо ДНИ (земя и сгради), в размер на 63 775, 43 лв. (шестдесет и три хиляди, седемстотин и седемдесет и пет лева, и 43 ст.).

В обобщение на изложеното до тук (т. II, б. „А“, б. „Б“ и б. „В“ от настоящото решение), **в частите, относно начислените задължения за ДНИ и лихви** Ревизионен акт № СФД21-РД77-46/09.06.2021 г.: 1. подлежи на отмяна за сумата от общо 1 518 939, 74 лева (главници и лихви); 2. подлежи на потвърждаване за сумата от общо 63 775, 43 лв. (главници и лихви).

Оспорващото дружество възразява също (т. 4 в началото на съдебното

решение), че за нежилищен имот, представляващ УПИ LV -18 (т. XXI от РА – л. 693 от делото) ревизиращите органи незаконосъобразно са увеличили отчетната стойност на земята, с отчетната стойност на съоръжението „улична канализация“ (недекларирано с декларацията по чл. 14 ЗМДТ), с 484 136, 37 лева и с отчетната стойност на съоръжението „паркинг“ - 256 254, 35 лева, защото тези две съоръжения нямат характер на недвижим имот, по смисъла на чл. 10, ал.1 и чл. 11 ЗМДТ. За имота по т. XXI от РА (л. 693 от делото) Съдът вече прие (т. II, б. „А“ от настоящото решение), че не е дължим ДНИ, предвид чл. 24, ал. 1, т. 13 ЗМДТ. Доколкото обаче определената от ревизиращите органи отчетна стойност се отразява и на размера на ДНИ Съдът дължи да изложи мотиви, относно законосъобразността на извършеното увеличение.

В Решение № № СОА 21-РД28-42/25.11.2021 г. решаващият административен орган (кметът на СО) е изложил следните мотиви по отношение на извършеното увеличаване отчетната стойност на този имот: „съгласно оповестената от жалбоподателя счетоводна политика, същият прилага МСС 16; според т. 15 от МСС16 „Оценка при признаване всеки имот, машина и съоръжение, които се признават като актив, се оценяват по цена на придобиване; към компонентите на цената на придобиване се включва, освен покупната цена на имота, така също и всякакви разходи, пряко отнасящи се до придвижването на актива до местоположението и привеждането му в състояние, необходимо за неговата експлоатация по начина, предвиден от ръководството; съгласно т.4.7 от оповестените финансови отчети на предприятието, последващите разходи, свързани с инвестиционни имоти, които вече са признати във финансовия отчет на Дружеството се прибавят към балансовата стойност на имотите, когато е вероятно Дружеството да получи бъдещи икономически ползи; всички други последващи разходи се признават за разход в периода, в който са възникнали; за гореописаните имоти в счетоводните баланси на дружеството - жалбоподател, относими за ревизираните периоди са отразени разходи за подобрения на земята; за целите на облагане с ДНИ и ТБО, отчетната стойност на инвестиционните имоти трябва да включва оповестените във финансовите отчети активи, които предприятието е признало в баланса и без които не е възможно функционирането на тези имоти по предназначение, както и без които не може да носят икономическа изгода на предприятието; предвид гореизложеното може да се направи обоснован извод, че ревизиращите правилно са определили отчетната стойност на тези имоти, като са взели предвид и стойността на заприходените в счетоводството на предприятието дълготрайни материални активи - в конкретния случай „улична канализация“ и „маневрираща зона за тежък трафик“, тъй като без тях имотите не биха могли да осъществят предназначението си.

Вещите лица, автори на комплексната експертиза, отговаряйки на въпроси №№ 11-22, вкл. приемат със заключението си следното: „улична канализация, заведена в с/ка 204 „производствени машини и оборудване“ (подсметка 2041),

както и съоръжение „паркинг“, заведено в с/ка 203 „инвестиционни имоти“ (подсметка 2032), са трайно прикрепени към ПИ с идентификатор 68134.709.506 и представляват подобрения към имота, които повишават стойността му; не е възможно имотът да функционира без „улична канализация“ и без „маневрираща зона за тежък трафик“; отделните активи „улична канализация“, „маневриращата зона за тежък трафик“ и „паркинг“ не биха могли да носят самостоятелно икономически изгоди за предприятието; стойността на извършените подобрения на качествените характеристики на земите - улична канализация, паркинг и маневриращата зона за тежък трафик се отнасят към цената на придобиване на горесцитираните инвестиционни имоти, според т. 17 МСС 16; извършените подобрения повишават стойността му; не е възможно имотът да функционира без улична канализация, маневриращата зона за тежък трафик и паркинг; извършените подобрения от „България ер меинтенанс“ ЕАД на качествените характеристики на земята и отнасянето им в отделни счетоводни сметки води до подобрение на процесните имоти и завишаване на тяхната стойност“.

Съдът приема, че в отчетната стойност на имота правилно ревизиращите органи по приходите са включили и стойността на улична канализация, маневриращата зона за тежък трафик, и паркинг. В тази част жалбата е неоснователна.

С параграф 1, т. 21 ДР на ЗМДТ като „поземлени имоти“ са определени тези, по смисъла на § 5, т. 2 ДР на Закона за устройство на територията - част от територията, включително и тази, която трайно е покрита с вода, определена с граници, съобразно правото на собственост. Определението за „отчетна стойност“ (§ 1, т. 17 ДР ЗМДТ) е „стойността при счетоводното завеждане на актива или обезценената/преоценената стойност на актива, когато е извършена оценка след първоначалното му счетоводно завеждане“. Чл. 13 от Приложение № 2 към ЗМДТ регламентирам, че данъчната оценка на земите в строителните граници, вилните зони, застроените дворове (застроени места извън строителните граници) и на земите извън строителните граници (без земеделските земи) се определя въз основа на базисната данъчна стойност за един квадратен метър, корекционни коефициенти, площта и данъчната стойност на подобренията. Нормите на чл.18, ал.1 и ал.2 от същото приложение поясняват съответно, че: данъчната стойност на подобренията (ДП) е сума от оценките на отделните подобрения; оценката на всяко едно подобрение се определя като произведение от количествената му характеристика и конкретно изброени стойности, вкл. за паркинги за обществено ползване - за кв.м.; всички останали - 15 лв. Счетоводно заведените активи „улична канализация“, „маневрираща зона за тежък трафик“ и „паркинг“ имат характер на подобрения, които следва да се отчетат при формиране на отчетната стойност на имота.

Оспорващото дружество поддържа и още едно общо възражение, считайки, че: „определените и претендирани с РА задължения за ДНИ не са били изискуеми

в сроковете по чл. 28, ал. 1 ЗМДТ и техният размер не е бил определен от служител на общинската администрация, съответно – не е съобщен на дружеството, съгласно чл. 19, ал. 1, вр. чл. 21, ал. 1 и чл. 23 ЗМДТ, тъй като се е приемало, че недвижимите имоти са освободени от данък, на основание чл. 24, ал. 1, т. 13 с.з.; поради това с РА незаконосъобразно са начислени и лихви, понеже до издаването и връчването му не е на лице изискуемо задължение за главницата на данъка, след като и общинските органи са приемали, че недвижимите имоти са били освободени от данък“.

С оглед изчерпателност на мотивите на съдебното решение Съдът приема да вземе отношение и по това възражение, което не споделя.

Разпоредбата на чл. 108, ал. 1 ДОПК, приложима за случая, на основание чл. 4, ал. 1, изр. първо ЗМДТ указва, че задълженията за данъци се установяват с ревизионен акт. Несъмнено процесните задължения за ДНИ, преди издаването на РА№ СФД21-РД77-46/09.06.2021 г. не са били установени по основание и размер, по този ред. Това обаче не означава, че компетентните административни органи – служители в Дирекция „Общински приходи“ – СО, като не са издавали актове за установяване на задължения, бездействайки мълчаливо са се съгласили (както счита жалбоподателят) с декларираното основание по чл. 24, ал. 1, т. 13 ЗМДТ. Касае се за установяване на данъчни задължения по реда на ДОПК, поради което не е приложим институтът на „мълчаливото съгласие“, по смисъла на чл. 58, ал. 4, изр.първо АПК. Освен това ревизионният акт (чл. 118 ДОПК) по същество представлява индивидуален административен акт по чл. 21, ал. 2 АПК – „волеизявлението, с което се констатира вече възникнали права или задължения, когато волеизявлението е от значение за признаване, упражняване или погасяване на права или задължения“. С други думи фактът, че до издаването на процесния РА общинската приходна администрация е мълчала и не определила задължения за дружеството, не преклудира възможността това да бъде сторено с РА. Понеже задълженията за ДНИ, за периода от 2015 г., до 2020 г., вкл. „вече са възникнали“ в сроковете по чл. 28, ал. 1 ЗМДТ, макар това обстоятелство да е констатирано с процесния РА по – късно, върху определените размери на данъка се дължат и лихви за забавено плащане.

III. Относно ТБО.

Критериите и основните принципи за определяне размера на местните такси, по смисъла на чл. 6, ал. 1 ЗМДТ, са очертани в чл. 7 и чл. 8, а конкретните правила за определянето и администрирането им са уредени с Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община. Основанията, редът и начинът на определяне местната такса за битови отпадъци се съдържат и в нормите на Глава Трета, Раздел I ЗМДТ (чл.чл. 62-64, чл.чл. 66-69 и чл. 71). Според чл. 62, таксата се заплаща за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането чистотата на териториите за обществено ползване в населените места, като размерът ѝ се определя по реда

на чл. 66 за всяка услуга поотделно - сметосъбиране и сметоизвозване; обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения; чистота на териториите за обществено ползване. Б. размери са били определени с решения на СОС за отделните години и за всяка услуга поотделно. За периода на ревизията са валидни съответно: Решение № 62/17.12.2016 г.; Решение № 816/22.12.2016 г.; Решение № 793/21.12.2017 г.; Решение № 857/20.12.2018 г.; Решение № 52/30.12.2019 г.

Видно от РА, таблица I „Установяваме“ са определени следните стойности на задълженията за ТБО, както следва: за 2015 г. – 332 587, 90 лева и лихви – 3 812, 75; за 2016 г. – 343 915, 55 лева и лихви – 53, 65 лева; за 2017 г. – 344 115, 36 лева и лихви-94, 61 лева; за 2018 г. – 536 615, 48 лева и лихви – 1 658, 33 лева; за 2019 г. – 628 412, 16 лева и лихви – 8, 023, 78 лева; за 2020 г. – 628 903, 33 лева и лихви – 23 427, 02 лева. Отражено е също, че за 2015 г., 2016 г., 2018 г., 2019 г. и 2020 г. дружеството е внесло сумите, поради което в колона 7 „Дължимата сума“ за тези пет години е посочена стойност „0“ лева. За 2017 г. е внесена сумата от 343 850, 32 лева, но като дължими са посочени 265, 04 лева ТБО и лихви – 94, 61 лева.

Разпоредбата на чл. 64, ал. 1 ЗМДТ определя като отговорни за заплащане таксата по чл. 62 с.з. (за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места) „лицата по чл. 11 с.з. Член 11 определя като „данъчно задължени лица собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти“. В тази връзка за имота по т. V от РА (л. 581 от делото), с начин на ползване „за второстепенни улици“, за който е начислен ДНИ Съдът (възприемайки и становището на вещите лица) прие по – горе (стр. 11 от настоящото съдебно решение), че попада в хипотезата на чл. 10, ал. 2 ЗМДТ и не подлежи на облагане с местен данък, понеже е зает (представлява) второстепенна улица, със свободен достъп за ползване. С оглед на това следва да бъде прието (арг. чл. 64, ал. 1, вр. чл. 11 ЗМДТ), че щом имотът е необлагаем с ДНИ за него не се дължи и ТБО. С таблицата от РА (л. 586 от делото) за този имот е определен размер на ТБО за периода от 2018 г., до 2020 г., вкл., в размер на общо 8 427 65 лева и лихви – 187 58 лева. В тази част, относно определената за имота по т. V ТБО **ревизионният акт подлежи на отмяна**, за сумата от 8 427 65 лева главница и лихви – 187 58 лева.

Относно останалите, процесни имоти Съдът излага следните мотиви.

Възраженията на дружеството, изложени в началото, обобщено са следните: „редът по чл. 67, ал. 2 ЗМДТ е приложен неправилно, защото разпоредбата е приложима само, ако не може обективно да се установи количеството на битовите отпадъци по реда на ал. 1; водещото правило е ТБО да се определя според количеството на генерираните битовите отпадъци и по изключение - според отчетната стойност; липсват доказателства за обективната невъзможност да се определи реалното количество генерирани отпадъци, което

да води определянето на ТБО пропорционално, по реда на чл. 67, ал. 2 ЗМДТ, върху отчетната стойност на имотите; при избирането на този подход ревизиращите не са отчетели, че трябва да се съобрази и изискването, да не е на лице прекомерност на размера на таксата, спрямо дела на генерираните от дружеството отпадъци от съответните недвижими имоти; определена е ТБО за недвижими имоти, които не могат да генерират отпадъци; при определяне на ТБО не е съобразено разграничението за установяването ѝ по общия ред на чл. 62 ЗМДТ, т.е. за трите вида услуги, предвидени като задължителни в тази разпоредба и специалния ред за установяването ѝ, в случаите когато има подадена декларация по чл. 23, ал.1, чл. 24, ал. 1 и чл. 27, ал. 2 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община; ответникът не доказва предоставянето на твърдените контейнери, тъй като не представя протоколи за предоставени на дружеството съдове за ползване; практически е невъзможно 12 или 13 контейнера да се намират на един административен адрес, тъй като няма такава фактическа възможност; приложените към РА (стр. 185) 41 броя констативни протоколи от 2017 г. до 2020 г. за извършени насрещни проверки от специалист на Столичния инспекторат не посочват конкретно място, където са били разположени контейнерите, кога са разположени и от кого; услугите по чл. 62 ЗМДТ в трите компонента не са извършвани за ревизираните периоди; в мотивите на РА не се сочи, по какъв начин са извършвани от Общината трите вида услуги, както и от кого са извършени; не е установено от ревизиращите, как са документирани тези услуги, с какви актове, в това число и не са посочени извършените и начислени разходи, респ. изплатени от бюджета за ревизираните периоди; това не сторено и в мотивите на потвърдителното решение на Кмета“.

Съдът не споделя доводите на адвоката – пълномощник на жалбоподателя, касаещи определените с ревизионния акт стойности на ТБО.

Разпоредбата на чл. 67 ЗМДТ (ДВ, бр. 101/2013 г., в сила от 1.01.2015 г.), относима за ревизираните данъчните периоди 2015 г., 2016 г. постановява, че: *„(1) Размерът на таксата се определя в левове, според количеството на битовите отпадъци. (2) Когато не може да се установи количеството на битовите отпадъци по ал. 1, размерът на таксата се определя в левове на ползвател или пропорционално върху основа, определена от общинския съвет, която не може да бъде данъчната оценка на недвижимите имоти, тяхната балансова стойност или пазарната им цена. (3) При определяне размера на таксата в зависимост от количеството на битовите отпадъци се включват разходите по чл. 66, ал. 1, т. 1, 2 и 3. (4) Таксата за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване в населените места се определя в левове на ползвател или пропорционално върху основа, определена от общинския съвет“*. За 2018 г., 2019 г. и 2020 г. са приложими нормите на чл. 67, в редакцията ДВ, бр. 97/2016 г., в сила от 01.01.2017 г.: *„(1) Размерът на таксата се определя в левове според количеството на битовите*

отпадъци; (2) **Когато не може да се установи количеството на битовите отпадъци по ал. 1, размерът на таксата се определя в левове на ползвател или пропорционално върху основа, определена от общинския съвет**, която не може да бъде данъчната оценка на недвижимите имоти, тяхната балансова стойност или пазарната им цена; (3) При определяне размера на таксата в зависимост от количеството на битовите отпадъци се включват разходите по чл. 66, ал. 1, т. 1, 2 и 3; (4) Таксата за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване в населените места се определя в левове на ползвател или пропорционално върху основа, определена от общинския съвет“. По силата на § 21 ПЗР на ЗИДЗМДТ (ДВ, бр. 88/2017 г., изм., бр. 98/2018 г., в сила от 1.01.2019 г., изм. бр. 14/2021 г., в сила от 17.02.2021 г.) измененията в ЗМДТ, обнародвани в ДВ, бр. 88/03.11.2017 г., включително и на относимите разпоредби на чл. 62 и чл. 71 ЗМДТ не са били действащи до издаването на процесния РА (09.06.2021 г.), тъй като не е било настъпило условието да станат част от действащо право, считано от 01 януари на втората година, следваща публикуването на резултатите от преброяването на населението и жилищния фонд в Република България, през 2021 г. С други думи прилагането на принципа „замърсителят плаща“, предвиден с чл. 67, ал. 1 ЗМДТ ще започне от 01.01.2025 г.

Според диспозитива на решението от 16.07.2009 г. по дело С-254/08 на СЕС „член 15, буква „а“ от Директива 2006/12/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, от 05 април 2006 година, относно отпадъците трябва да се тълкува в смисъл, че при действащото общностно право допуска национална правна уредба, която предвижда такса за целите на финансирането на услуга по управление и обезвреждане на битовите отпадъци, която се изчислява въз основа на предполагаемия обем на отпадъците, създавани от ползвателите на услугата, а не въз основа на количеството на отпадъците, които те действително са произвели и предоставили за събиране. Запитващата юрисдикция обаче трябва да провери, въз основа на представените ѝ данни от фактическа и правна страна дали разглежданата в главното производство такса за обезвреждането на вътрешните твърди битови отпадъци не води до положение, при което на определени „притежатели“ — в случая на хотелите — се разпределят явно несъразмерни разходи спрямо обема или естеството на отпадъците, които те могат да произведат“. В същото решение се сочи още: **(т. 46)** „що се отнася до финансирането на разходите за управление и обезвреждане на битовите отпадъци, доколкото това е услуга, колективно предоставяна на група „притежатели“, по силата на член 15, б. „а“ от Директива 2006/12 държавите-членки са длъжни да гарантират, че по принцип всички ползватели на тази услуга в качеството им на „притежатели“ понасят колективно общия размер на разходите за обезвреждането на посочените отпадъци“; **т. 49** „следва обаче да се подчертае на първо място, че определянето на точния обем битови отпадъци, които се предават за събиране от всеки „притежател“ често е трудно, а и

скъпо; **т. 50** „при тези условия използването на критерии, които се основават на производствения капацитет на „притежателя“, изчислен в зависимост от площта на ползваните от него недвижими имоти, както и от предназначението им от една страна, и/или на естеството на произведените отпадъци от друга, може да позволи да се изчислят разходите за обезвреждането на тези отпадъци и да се разпределят между отделните „притежатели“, доколкото тези два параметъра могат да се отразят пряко на размера на посочените разходи“. С диспозитива на решението от 30.03.2016 г. по дело С-335/16 СЕС също постановява, че „член 14 и член 15, § 1 от Директива 2008/98/ЕО на ЕЗ и на Съвета, от 19 ноември 2008 г., относно отпадъците трябва да се тълкуват в смисъл, че при действащото право на Съюза тези разпоредби допускат национална правна уредба като разглежданата в главното производство, в която с оглед на финансирането на услуга по управление и обезвреждане на битови отпадъци **се предвижда заплащане на цена, изчислена въз основа на предполагаемия натрупан обем на отпадъците** от ползвателите на услугата, а не въз основа на действително генерираното и оставено за събиране от тях количество на отпадъците“.

Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община (НОАМТЦУПСО), приета на основание чл. 9 ЗМДТ, с Глава втора „Местни такси“, Раздел I „Такса за битови отпадъци“ доразвива принципите, регламентирани с нормите на Глава трета, Раздел I ЗМДТ, относно администриране и определяне размерите на този вид местни такси. Таксата за битови отпадъци, за нежилищни имоти на предприятията се определя: 1. според количеството на битовите отпадъци, съобразно вида и броя на съдовете за съхраняването им и честотата на сметоизвозване; 2. чрез пряко договаряне; 3. пропорционално в промили - чл. 22 НОАМТЦУПСО. За определяне таксата по чл. 22 с разпоредбата на чл. 23, ал. 1 на предприятията е определен срок от 1 октомври, до 30 ноември на предходната година, в който да подадат до кмета на Столична община, чрез Дирекция „Икономика и търговска дейност“ декларация по образец (декларация № 1) в два екземпляра, за вида и броя на съдовете за съхраняване на битови отпадъци, които ще се използват през годината. Същото е задължението за предприятията и по чл. 24, ал. 1 от Наредбата, когато желаят определяне на такса за битови отпадъци, чрез пряко договаряне с фирми, извършващи услугата по сметосъбиране и сметоизвозване. Извън случаите на чл. 23 и чл. 24 от Наредбата, чл. 26 от същата регламентира, че „такса за битови отпадъци на нежилищни имоти на предприятията се определя пропорционално в промили на база отчетна стойност на имотите, като разпределението на размера на промила е както следва: 1. за сметосъбиране и сметоизвозване; 2. за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения; 3. за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване. С такава

съдържание са т.т. II. 3 от цитираните решения на СОС - Решение № 62/17.12.2016 г.; Решение № 816/22.12.2016 г.; Решение № 793/21.12.2017 г.; Решение № 857/20.12.2018 г.; Решение № 52/30.12.2019 г.

В ревизионния акт за всеки един от процесните имоти и за конкретните години от ревизирания период е отразено, дали са подавани или не декларации по чл. 23 и чл. 24 НОАМТЦУПСО. С декларациите по чл. 23 НОАМТЦУПСО е декларирано ползване на по един брой съд за отпадъци, с вместимост 1 100 литра и с кратност на извозване един път седмично. Така: през 2015 г. са подадени два бр. декларации; през 2016 г. - 19 броя декларации; през 2017 г. - 16 броя декларации; през 2018 г. - 16 броя декларации; през 2019 г. - 12 броя декларации. В тази връзка Съдът възприема обобщените със заключението на приетата съдебно-счетоводна експертиза (л. 1174, том IV от делото) данни за отделните имоти, въпреки че ответникът оспори същото.

Имотите, предмет на ревизията попадат в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване на битови отпадъци, съгласно издадените от кмета на СО заповедите по чл. 63, ал. 2 ЗМДТ, за определяне на границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване, за съответните райони. По този факт не се спори.

Релевантното за процесните периоди съдържание на чл. 67 ЗМДТ регламентира размерът на ТБО според количеството на битовите отпадъци (ал. 1) или (ал. 2), „когато не може да се установи количеството на битовите отпадъци по ал. 1, размерът на таксата се определя в левове на ползвател или пропорционално върху основа, определена от общинския съвет, която не може да бъде данъчната оценка на недвижимите имоти, тяхната балансова стойност или пазарната им цена“. С изброените решения на СОС ТБО е определена, въз основа на одобрена план-сметка, включваща необходимите разходи за всяка от дейностите по чл. 66, ал. 1 ЗМДТ поотделно - събиране, извозване и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането чистотата на териториите за обществено ползване в населените места. Такова правомощие на общинския съвет е предвидено с чл. 21, ал. 1. Т. 7 ЗМСМА. Каза се вече (цитираните решения на СЕС), че е допустимо, когато не може да бъде установено (измерено) количеството генерирани битови отпадъци (ал. 1 на чл. 67 ЗМДТ) размерът на таксата да бъде определен пропорционално върху основа, определена от общинския съвет. Твърдението на адвоката за липса на „доказателства за обективната невъзможност да се определи реалното количество генерирани отпадъци“ е неотнормено към ревизионния акт, а към евентуално оспорване решенията на СОС. Ревизиращите органи по проходите не дължат излагане на мотиви за причините общинският съвет да реши, че е обективно невъзможно да бъде определено реалното количество на генерираните при ползване на процесните имоти отпадъци. Същото се отнася и до твърдението, че „при избирането на този подход (ал. 2 на чл. 67) ревизиращите не са отчели, че трябва да се съобрази и изискването, да не е на лице прекомерност на размера на таксата, спрямо дела на генерираните от

дружеството отпадъци от съответните недвижими имоти. Издателите на процесния РА са се съобразили със съответните решения на СОС, като (противно на твърденията от писмената защита) за всеки един от имотите са посочили изчисленията на ТБО за отделните компоненти - събиране, извозване и обезвреждането на отпадъци в депа или други съоръжения, както и за поддържането чистотата на териториите за обществено ползване в населените места. При това изцяло с РА е съобразено (отново за всеки имот и за всяка от процесните години), дали дружеството е подавало декларации по чл. 23 и чл. 24 от Наредбата. Тези факти се установяват и от констатациите на първоначално изготвеното по искане на жалбоподателя заключение на съдебно-счетоводната експертиза (том IV, л. 1174 и сл. от делото). Определянето (изчисляването) с тройната комплексна експертиза на съотношението между „генерираните от жалбоподателя битови отпадъци с общо генерираните на територията отпадъци“ е ирелевантно за случая, предвид горните мотиви. Противно на защитните твърдения ответникът, посредством представените протоколи (вкл. констативни, за извършени от Инспектората проверки) установи и доказа да са били предоставени на „България ер мейнтенанс“ ЕАД съдове (контейнери). Възражението, че „41 броя констативни протоколи от 2017 г. до 2020 г. за извършени насрещни проверки от специалист на Столичния инспекторат не сочат конкретно място, където са били разположени контейнерите, кога са разположени и от кого“ не бе подкрепено в съдебното производство с оспорване по реда на чл. 193, ал. 1, вр. чл. 154, ал. 1 ГПК. Същото се отнася и за твърдението, че: „услугите по чл. 62 ЗМДТ в трите компонента не са извършвани за ревизираните периоди; в мотивите на РА не се сочи, по какъв начин са извършвани от Общината трите вида услуги, както и от кого са извършени; не е установено от ревизиращите, как са документирани тези услуги, с какви актове, в това число и не са посочени извършените и начислени разходи, респ. изплатени от бюджета за ревизираните периоди“.

Към ревизионната преписка са присъединени документи (доказателства), представени от дирекция „Икономика и търговска дейност“ - СО за начина, по който е организирано и осъществено обслужването на гореописаните имоти през ревизираните периоди, а именно: сключените от Столична община с ”А.С.А. България“ ЕООД и ”Еф Си Си България“ ЕООД договори за възлагане на обществена поръчка, с предмет „Събиране и транспортиране на битови отпадъци, разполагане и поддръжка на съдове за битови отпадъци, лятно и зимно почистване на улици и други места за обществено ползване“, действащи за ревизираните години; съставени двустранно подписани ежедневни и месечни обобщени констативни протоколи, актове за установяване на извършените и подлежащи на заплащане видове натурални работи, относно почистването на обществените места и инфраструктурата, издадените фактури и други платежни документи; документи, касаещи реалното предоставяне на услугата по обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения -

договори с „Чистота-Искър“ ЕООД и „Обединение Екосорт“ ДЗЗД, въз основа на които са изготвени месечни актове за приемане и съхранение на неопасни отпадъци, за обезвреждането им, чрез депониране, сепариране и пр.; документи за извършените и разплатени разходи от Бюджета на Столична община за дейностите по поддържане чистотата на териториите за обществено ползване в населените места (писма, картони, справки и др.) от дирекция „Финанси“, както и документи, касаещи реалното оказване на услугата „обезвреждане на битовите отпадъци в депа и други съоръжения“. Тези писмени доказателства не бяха надлежно оспорени от защитата на жалбоподателя. Съдът приема, че с представените писмени доказателства ответникът установи и доказва становището си, че за ревизираните период услугите по чл. 62 ЗМДТ (трите компонента) са реално извършвани за процесните имоти.

Според показанията на разпитания в съдебно заседание по инициатива на ответника свидетел М. Г. Й., заемала длъжността „началник на Отдел „Районен инспекторат - С.“ от м. април 2019 г., до настоящия момент: тя, като основно задължение е осъществявала контрол върху дейностите на „фирмата по чистота за района“ - метене, сметосъбиране, миене; контейнерите за отпадъци (десет на брой), ползвани от „България Ер“ са в охраняемата зона, като тях ги проверява ежедневно секторен инспектор; камионите отиват сутрин рано (около 06 часа), обаждат се на охранителите, те им отварят и така влизат в охраняемата зона; около Терминал 1 няма контейнери, но около територията на летището има; на [улица](„Л.“) има два контейнера, които са на улицата и могат да бъдат ползвани от всеки; контролът от нея и от колегите ѝ не се извършва сутрин в 06 часа, а когато дойдат на работа – проверяват по GPS-а и отиват на място, всеки ден; в случай, че не е добре почистено налагат санкции на почистващата фирма; десетте контейнера се извозват седем пъти седмично, което означава седемдесет извозвания общо за тази зона. Процесуалният представител на ответника представи и извадки от GPS-проследяване за това, къде е минал камионът, който събира контейнерите за смет и дали е извършил дейността. Съдът не намира основание да дискредитира свидетелските показания и представените от ответника писмени доказателства. Следва да бъде прието за доказано, че СО е извършвала през периодите на ревизията (2015 г., до 2020 г., вкл.) всички услуги, по смисъла на чл. 62 ЗМДТ.

Относно определените задължения за ТБО (т. III от настоящото решение): а) РА № СФД21-РД77-46/09.06.2021 г. е незаконосъобразен в частта по V (л. 581 от делото) за имота – 80 4291% идеални части от имоти с начин на ползване „за второстепенни улици“ и подлежи на отмяна в тази част, относно определената за имота ТБО, за сумата от 8 427 65 лева главница и лихви – 187, 58 лева, или общо – 8 615, 23 лева; б) РА № СФД21-РД28-42/09.06.2021 г. е правилен, законосъобразен и обоснован в останалата част, относно начислените задължения за ТБО, за размер от общо 2 843 007 лева (главници и лихви).

В заключение - оспореният от „България ер меинтенанс“ ЕАД РА № СФД21-РД77-46/09.06.2021 г., потвърден от кмета на Столична община с

Решение № СОА 21-РД28-42/25.11.2021 г. е издаден от материално компетентни органи по приходите – служители на Дирекция „Общински приходи“, при същата община и представлява валиден индивидуален административен акт.

Ревизионният акт е неправилен, незаконосъобразен и необоснован, предвид горните мотиви, сочещи на неправилно прилагане и тълкуване, на обсъдените материалноправни разпоредби на специалния ЗМДТ и **подлежи на отмяна в следните части:**

1. т. II, б. „А“ от настоящото решение, стр. 12, за имотите по т.т. III (РА – л. 564 от делото; IV (РА – л. 572); V (РА – л. 581); VI (РА – л. 586); VIII, т.т. 23, 24, 25 (РА – л. 599); XXI (РА – л. 693); XXIII (РА – л. 712), **относно ДНИ** (земя и сгради), в **общ размер, заедно с лихвите** - 1 482 961, 75 лева (един милион, четиристотин и осемдесет и две хиляди, деветстотин и шестдесет и един лева, и 75 ст.);

2. т. II, б. „Б“ от настоящото решение, стр. 12, за имотите по т.т. I (РА – л. 552 от делото; II (РА – л. 556); VII (РА – л. 593); VIII (РА – л. 599); XI (РА – л. 633), XII (РА – л. 638); XIII (РА – л. 643); XVIII (РА – л. 674), XIX (РА – л. 681), XX (РА – л. 688), **относно ДНИ** (земя и сгради), в **общ размер, заедно с лихвите** - 35 977, 99 лв. (тридесет и пет хиляди, деветстотин и седемдесет и осем лева);

3. по т. III от настоящото решение, стр. 16, за имота по т. V (РА – л. 581 от делото), за сумата от 8 427 65 лева главница и лихви – 187 58 лева ТБО (общо - 8 615, 23 лева).

Ревизионният акт, като правилен, законосъобразен и обоснован, предвид изложените в настоящото решение мотиви по т. II, б. „В“, за ДНИ, за имотите по т.т. XIV; XV; XVI; XVII и по т. III (ТБО) **следва да бъде потвърден**, както следва: за сумата от общо ДНИ (земя и сгради), в размер на 63 775, 43 лв. (шестдесет и три хиляди, седемстотин и седемдесет и пет лева, и 43 ст.); за ТБО, за сумата от общо 2 843 007 лева (главници и лихви).

Съдът не приема за основателно възражението на юрисконсулта – пълномощник на ответника, за прекомерност на претендираното за възстановява адвокатско възнаграждение, платено от дружеството – жалбоподател. Видно е от таблицата от Раздел I на РА, че общата сума на задълженията е определена на 4 513 517, 91 лева, което и предвид чл. 8, вр. чл. 7, ал. 2, т. 7 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет адвокатско възнаграждение от 27 684 лева не е прекомерно.

Отмяната на акта в изрично дефинираните по – горе части (за сумата, в общ размер на 1 527 555 лева) и основателността на жалбата в тези части обуславя (чл. 161, ал. 1, предл. първо ДОПК, вр. чл. 8, ал. 1, т. 7 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения) възстановяване на дружеството – жалбоподател разносните за водене на делото (списъка на л. 1718) -държавна такса, депозити за вещи лица и адвокатско възнаграждение), съразмерно на уважената част от жалбата (1 527 554, 97 лева), в размер на 11 395 лева.

Потвърждаването на ревизионния акт в изрично дефинираните по – горе части (за сумата от общо 2 906 782, 43 лева) и отхвърлянето на жалбата в тези части обуславя присъждане в полза на ответника, на разноските за експертиза (общо 4 669, 33 лева) и на юрисконсултско възнаграждение, съразмерно на отхвърлената част от жалбата. Така, дружеството – жалбоподател дължи да заплати на ответника сумата от общо 31 936 лева.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1 ДОПК, вр. чл. 4 и чл. 9б ЗМДТ, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата „БЪЛГАРИЯ ЕР МЕИНТЕНАНС“ ЕАД издадения от органи по приходите – служители на Дирекция „Общински приходи“, при Столична община РЕВИЗИОНЕН АКТ № СФД21-РД77-46/09.06.2021 г., потвърден от кмета на същата община с Решение № СОА 21-РД28-42/25.11.2021 г., В СЛЕДНИТЕ ЧАСТИ:

1. за имотите по: т. I (РА – л. 552 от делото; т. II (РА – л. 556); т. VII (РА – л. 593);

т. VIII (РА – л. 599); т. XI (РА – л. 633); т. XII (РА – л. 638); т. XIII (РА – л. 643); т. XVIII (РА – л. 674); т. XIX (РА – л. 681); т. XX (РА – л. 688); т. III (РА – л. 564 от делото; т. IV (РА – л. 572); т. V (РА – л. 581); т. VI (РА – л. 586); т. VIII, т.т. 23, 24, 25 (РА – л. 599); т. XXI (РА – л. 693); т. XXIII (РА – л. 712), **относно**

начислените задължения за данък върху недвижимите имоти (земя и сгради), **в общ размер, заедно с лихвите – 1 518 939, 75 лв.** (един милион, петстотин и осемнадесет хиляди, деветстотин и тридесет и девет лева, и 75 ст.; **2.** за имота по т. V (РА – л. 581 от делото), за сумата от 8 615, 23 лв. (осем хиляди, шестстотин и петнадесет лева, и 23 ст.) главница и лихви, за такса за битови отпадъци.

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от „БЪЛГАРИЯ ЕР МЕИНТЕНАНС“ ЕАД против издадения от органи по приходите – служители на Дирекция „Общински приходи“, при Столична община РЕВИЗИОНЕН АКТ № СФД21-РД77-46/09.06.2021 г., потвърден от кмета на същата община с Решение № СОА 21-РД28-42/25.11.2021 г., В СЛЕДНИТЕ ЧАСТИ: **1.** относно данъка върху недвижимите имоти (земя и сгради), за имотите по т.т. XIV (РА – л. 648); XV (РА – л. 653 от делото); XVI (л. 660 от делото); XVII (РА, л. 667 от делото); XXII (РА, л. 704 от делото) за сумата от общо главници и лихви, в размер на 63 775, 43 лв. (шестдесет и три хиляди, седемстотин и седемдесет и пет лева, и 43 ст.); **2.** относно такса за битови отпадъци т. III от РА (л. 564) за сумата от общо 2 843 007 лева (главници и лихви).

ОСЪЖДА „БЪЛГАРИЯ ЕР МЕИНТЕНАНС“ ЕАД, ЕИК:[ЕИК] да заплати на Столична община, след приспадане на взаимно дължимите разноси за водене на делото и адвокатско/юрисконсултско възнаграждение, съразмерно на

уважената/отхвърлената част от жалбата разносните и юрисконсултско възнаграждение, в размер на общо 20 571 лв. (двадесет хиляди, петстотин и седемдесет и един лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: